

Είς τὴν φωνὴν τῆς καθῶς· καὶ εἰς τὰς χειρονομίας τῆς ὑπῆρχον ἑκφρασις τοσοῦτον πειστικῆ, τοσοῦτον παθητικῆ, ὥστε δὲν ἐδίστατα ποσῶς νὰ τῆ ὑπασχεθῶ ὅτι θέλω διαβιβάσει ἐν τῇ στιγμῇ τὴν παράκλησιν τῆς εἰς τὸν στρατηγόν· ὅθεν ἀπὸ τῆς ὠδῆς γητα μέχρι τῆς θύρας, εἰτήθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμβουλίου.

Ἡ σύνθεσις ἐμελλε ν' ἀρχίτῃ τὴν συζήτησιν· ὁ Οἰέρτας ἐκράτει εἰς χεῖράς του διάφορα ἔγγραφα ἀποσταλέντα ἐπὶ τῆς κεντρικῆς συνειδήσεως τῆς Μεδούσης, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ διαρρήξῃ τὰς σφραγίδας. Ἐβόησαν πολὺ ἐπητηχολημένοι, καὶ ἅμα μὲ εἶδε, ἐτιμμήτετε διὰ νὰ μ' ἐρωτήτῃ περὶ τῆς ταραχῆς τοῦ ὄχλου, τὴν ὁποῖαν καὶ αὐτὸς εἶχε παρατηρήσει.

Ἐγὼ ἐξήθετα τὰς παρατηρήσεις μου, καὶ χαμηλώσας τὴν φωνήν, τῷ διακρίνωτα τὴν μετρησίαν μετ' ἧς ἤλην περιρριπυμένος.

« Γυνὴ κεκλυμένη! εἶπε συνορρωθεὶς ἐλαφρῶς, τί μὲ θέλει;

— Θέλει νὰ σᾶς διακρινώτῃ ὁδηγίαις μεγάλης σπουδαιότητος.

— Πολὺ καλὰ! ὁδήγησέ τιν ἐπὶ τὸ σπουδαστήριόν μου, καὶ ἐρχομαι ἐν τῇ στιγμῇ. — Δὲν Διέγο, εἶπεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν ὑποπρόεδρον, ἀναγκάζομαι ν' ἀπομακρυνθῶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν· εὐαρεστηθῆτε νὰ διευθύνῃτε τὴν συνείλησιν αὐτῆς ἐμοῦ. Παρθέχομαι ἀπὸ τοῦδε πᾶν ὅτι θέλετε πράξει· μολεταῦτα ἐλπίζω νὰ ἐπιστρέψω ὁρήγορα, διὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν συζήτησιν. Ἐν τῷ μεταξὺ βίως, δύνασθε ν' ἀποτραγίτῃτε αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς καὶ νὰ λάβῃτε γνώσιν τοῦ περιεχομένου. Ἀποτεινόνται ὅλοι πρὸς τὴν σύνθεσιν. »

Εἰπὼν ταῦτα ἠρέθη καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης· ἐγὼ δὲ εἶχον ὑπάγει εἰς ζήτησιν τῆς ὠραίας ἀγνώστου, τὴν ὁποῖαν καὶ ὠδήγητα εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Οἰέρτα, ὅπου οὗτος ἐπεριπάτει ἀνυπόμονος καὶ μὲ ὕρον ἀνθρώπου λίαν ἐπητηχολημένος.

» Λοιπὸν, ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ γυνὴ; μὲ εἶπεν ἅμα μὲ εἶδεν.

Ἡ ἀγνωστος εἶχε μείνει ἀκίνητος, βήματα τινα πρὸς τὰ ὀπίσω.

» Οἰέρτα, εἶπεν αὕτη μὲ φωνὴν ἀσθενῆ καὶ διακεκομμένην.

» Οἰέρτας ἀνεσκήρησε ζωηρῶς, ἐστράφη βιαίως, καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὴν ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

» Ἰνέσα! . . . Ἰνέσα!

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις μὲ φωνὴν ἰσχυρὴν καὶ περίλυπον.

— ὦ Θεέ! ἀνέκραξεν ὁ Οἰέρτας παρὰ πρὸν ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ ἐθέλων νὰ τὴν ἀσπασθῇ, ὦ εὐτυχῆς ἡμέρα! τέλοσ; σὲ ἀπέλαυσα!

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἰνέσα ὀπισθοδρομοῦσα ὅπως ἀπορύγη τὸν θερμὸν ἐκείνον ἀσπασμόν.

— Πῶς; ἀλλ' ἤδη σὲ θέλω Ἰνέσα . . . σέ . . .

— Ὅχι! δὲν εἶμαι πλέον ἡ Ἰνέσα δι' ἐσέ . . . Σὺ δὲ δὲν εἶσαι δι' ἐμέ ὁ Οἰέρτας.

— ὦ Ἰνέσα, εἶμαι ὁ ἴδιος, ἐσο θεοκρία, καὶ ἡ καρδία μου δὲν μετεβλήθη ποσῶς, διότι ὁ αὐτὸς ἔρωσ

τὴν συντηρεῖ, ὁ αὐτὸς ἔρωσ τὴν φλέγει. Ἡ εἰκὼν σου, ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τὴν μνήμη μου, μὲ παρηκολούθησε μ' ἐπαρηγόρησεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου μου, καὶ . . .

— Λοιπὸν . . . μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη;

— ὦ! πάντοτε! καὶ δύνασαι ν' ἀμυβιάλλῃς περὶ τῆς ἀγάπης μου; δοκίμασον τὴν πίστιν μου, τὸν ἔρωτά μου, τὸν ὁποῖον σοὶ ὠρέκισθον ἐκ νεαρᾶς μου ἡλικίας, καὶ τὸν ὁποῖον αἱ θάτνοι τοῦ ἀποχωρισμοῦ κατέστησαν εἰς φλογερώτερον. Σὲ ἀγαπῶ, Ἰνέσα, καὶ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο παρὰ ποτε! . . . Ἀλλὰ καὶ σὺ εἶπέ μοι ὅτι δὲν μ' ἐλητημόνητες! Πλὴν φεῦ! ἡ σιωπῆ σου . . . ἡ ψυχρότης σου . . . Ἰνέσα λάλει μοι, ὡς ἐλάλει ποτε πρὸς τὸν μενητόν σου!

Τὴν ἀπάντησιν δὲν ἤκουσα . . . Σιγαλή τις καὶ διακεκομμένη λέξις ἐξῆλθε τῶν χειλέων τῆς Ἰνέσας, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἐπιθέσασα τὸν ἀδρὸν αὐτῆς; θραχίονα ἐπὶ τῶν βιομαλέων ὤμων τοῦ Οἰέρτα, ἐσήριξε τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τοῦ στῆθους του.

» ὦ εὐδαίμονις! εὐτυχῆς ἐγὼ! ἀνέκραξεν ὁ Οἰέρτας θλίβων τὴν νεανίδα εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐβήσας λοιπὸν ἡ περιπόθητος ἐκείνη στιγμὴ ἧτις ἔλειπε πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εὐδαιμονίας μου! Πίστευσον, Ἰνέσα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς νίκης, ἡ ἀνάμνησις σου ἐπάγωνε τὴν καρδίαν μου! Ἄνισ τοῦ, τί μ' ὠρελεῖ ἡ δόξα, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἰσχύς! ὦ! σήμερον ἔχω τὸ πᾶν· εἶμαι ἐλεύθερος καὶ νικητῆς, ἀγαπῶμαι ἀπὸ σέ καὶ σὲ θλίβω εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Εἰς ἄρ' ἄγε εἶναι εὐτυχέστερος ἐμοῦ!

— Ὅθεν, εἶπεν ἡ Ἰνέσα μὲ φωνὴν τρέμουσαν . . . ἐρχομαι νὰ τοῦ ζητήσω διέγμυξ τῆς ἀγάπης σου . . . ἐ· μόνον διέγμυξ! . . . Μὲ εἶπεν ὅτι σὺ εἶσαι παντοδύναμος ἐνεσθῆξ, ὅτι πάντας ὑπακούουσιν εἰς τὰς διαταγὰς σου . . .

— Λοιπὸν; Ἄλλει! Τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ;

— Ζητῶ ἀπὸ ἐσέ, Οἰέρτα, τὴν ζώην τοῦ πατρός μου! Ζητῶ νὰ προστατεύσῃς τὸν πατέρα μου!

— Τὸν πατέρα σου! ἀπεκρίθη ὁ Οἰέρτας ἀνασκιρτῶν. Ἐβρίσκαται ἐδῶ ὁ πατὴρ σου; . . . Ἐἶναι εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν;

Οἰέρτα! πρὶν ἢ προφέρω τὴν ἐλαχίστην εἰσέτι λέξιν, διέκρυσεν ἡ Ἰνέσα μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως, ζητῶ ἀπὸ ἐσέ νὰ μοῦ ὀρκισθῆς ὅτι θὰ προστατεύσῃς τὸν πατέρα μου!

— Καὶ εἰς ἡ ἀνάγκη ὄρκου; ἀντεῖπεν ὁ Οἰέρτας. Μῆπως ὁ πατὴρ σου δὲν εἶναι καὶ πατὴρ μου; Διατί φοβεῖσαι καὶ τρέμεις; Ἠτύχατε, φιλότατη Ἰνέσα . . .

— ὦ! καὶ δύναμαι νὰ μὴ τρέμω ἐνῶ ἀκούω πανταχόθεν κραυγὰς ἐκδικήσεως, κραυγὰς θανάτου ἐνῶ, ἠναγκασμένοι νὰ σωθῶμεν διὰ τῆς φυγῆς, καὶ νὰ κρύψωμεν εἰς τὸ σκοτόσ τὴν ἐξόριστον κεφαλὴν μας, δὲν μᾶς μένει ἄλλο καταρῦγιον, εἰμὴ ἡ εὐπλαγχνία ἐκείνων ὄφινες ἔγιναν αἴτιοι τῆς καταστροφῆς μας!

— Καὶ διατί ὁ πατὴρ σου ἔμεινεν ἐδῶ; Πῶς δὲν παρηκολούθησε τοὺς συμμάχους σου;

— Δὲν ἠθέλησε. Ἀπεστράφη τὴν φυγὴν καὶ τὴν ἐξορίαν εἰς ἔξωτην γῆν. Εἶχε πεποθήσειν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τὴν ὁποῖαν ὑπερασπίσθη τὴν ἐνόμιζε καλὴν καὶ δι-